

JARI RAATIKAINEN

KUOLIN..
PESÄ

JOHNNY
Kniga

JARI RAATIKAINEN

KUOLINPESÄ

Romaani

JOHNNY KNIGA • HELSINKI

Sarjassa aiemmin ilmestyneet:

SYNDIKAATTI (2022)

VALTAPELI (2023)

Kiitokset WSOY:n kirjallisuussäätiölle
tämän kirjan mahdollistamisesta.

Ensimmäinen painos

© Jari Raatikainen ja Johnny Kniga 2026

Johnny Kniga

An imprint of Werner Söderström Ltd

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN: 978-952-362-182-4

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@kniga.fi

Omistettu pitkäaikaiselle työkaverilleni Kimmolle.

PROLOGI

Suuren vetolaukun kokoinen pelikone tuotti lämpöä kuin huono kiuas. Tunnelma pienessä yksiössä Hakunilan sydämessä oli tiivis. Tyhjiä energiajuomatölkkiä ja pitsalaatikoiden sekamelskaa hallitsi työpöytä, jolle oli koneen keskusyksikön lisäksi istutettu useamman suuren näytön ja valaistun näppäimistön kokonaisuus. Erilaisia pelikonsoleita ja -ohjaimia lojui siellä täällä likaisten ja myttyyn unohdettujen vaatekasojen seassa.

Kolme mopoikäistä poikaa oli kokoontunut ruutujen äärelle. Heidän vaatteistaan lähtenyt kaksitahtimoottorin käry ei näyttänyt vaivaavan tunkkaiseen huoneilmaan tottunutta asukasta.

Parin viimeksi kuluneen vuoden aikana tuhdisti pyöritynyt nuorukainen istui pelituolissaan konettaan naputellen. Kesäkelistä ja huoneen kuumuudesta huolimatta päässä oli syvälle upotettu pipo, jonka reunuksen alta pisti esiin rasvoituneen karvakuontalon sekalaiset hapsut. Ylähuulta ja leukaa peitti harva karvoitus, josta ei voinut vielä päätellä, oliko naamaan kasvamassa parta vai höyhenet.

Nuorukainen haukotteli raskaasti. Alkuillasta ilmestyneet vieraat olivat herättäneet hänet kesken unien. Yöt olivat pitkään kuluneet pelien ja pornon merkeissä. Päivät hän nukui. Vieraat ja ylipäätään sosiaaliset kanssakäymiset fyysisten ihmisten kanssa olivat kuihtuneet olemattomiin. Maailma oli verkossa, jonka syövereihin hänellä oli aina ollut kiinnostusta perehtyä. Tonkia luvallisia ja luvattomia paikkoja ja haastaa itsensä verkon suojauspuutteita etsiessään. Mennä sisään paikkoihin, joiden piti olla vain tarkoin valikoitujen käytössä. Joskus hän oli imuroinut joidenkin sivustojen luottokortti- tai asiakastiedot ja myynyt ne tor-verkon kautta edelleen, mutta se ei ollut hänen toimintansa päätarkoitus. Haaste suojausten purkamisesta tai ohittamisesta oli onnistuessaan palkkio, joka yleensä riitti. Rahaa hän ei tarvinnut muuhun kuin tietokoneensa kehittämiseen. Kela maksoi asumis- ja toimeentulotuet. Ulos

ei juuri tarvinnut vaivautua. Ei sen jälkeen, kun useampi firma oli aloittanut valmiiden ruoka-annosten kotiinkuljetukset. Kaupasta hän haki joskus yöllä energiajuomia tai juoksutti sinne jonkun satunnaisesti luonaan piipahtaneen.

Ihmisten kohtaaminen ahdisti.

Yhdelle kolmesta näytöstä avautui sotapeli, joka näytti samassa imaisevan nuorukaisen omaan maailmaansa. Peli oli mopopojillekin tuttu, mutta nyt oltiin liikkeellä ihan toisen tarpeen takia.

”Tota, sä kerroit, että saisit tilattua mitä tahansa kamaa edullisesti”, yksi pojista aloitti.

”Joo”, nuorukainen totesi kiinnittämättä puheeseen sen enempiä huomiota. Pelissä paukkui ja rätisi. Pelaajan tähtäimeen joutunut hahmo kieri virtuaaliveressään.

”Niin voit sä tilaa?”

”Joo.” Peli jatkui ilman mitään merkkiä keskittymisen herpaantumisesta.

”Me voitais ottaa parilla sadalla essoja”, mopopoika jatkoi sitkeästi.

”Ei kannata”, pelaaja kuittasi saatuaan taas vihollisen nurin.

”Miks ei? Sähän sanoit, ettei niistä jää kiinni, kun sä tilaat darknetin kautta.”

”Joo, mut ei essoja. Ecstasy on virallisesti huumausaine ja sen hallussapidosta voi saada kytät niskaansa.”

”No joo, mut eikös ne kaikki oo?”

Pelitalanne vaati keskittymistä ja vastausta sai odottaa. Hahmo ruudulla juoksi raunioituneen talon kellariin vaihtamaan rynnäkkökiväärinsä lipasta.

”Kandee tilaa jotakin, mikä toimii mut ei oo vielä virallisesti huume.”

”No tilaa, sä tiedät noi jutut. Me tuotiin sulle lava PWO:ta niinku pyysit.”

”Hyvä, siinä on vitusti kofeiinia. Sairaan raikas maku...” Peli vei taas mennessään.

”Tässä on nää meidän hillot. Katotko paljon tällä saa ja mitä?”

Puhemieheksi valikoitunut poika levitti näppäimistön viereen kymmenen ryppyistä kaksikymppistä. Nuorukainen

vilkaisi rahoja selvästi ärsyyntyneenä. Pelirauhaa näytti olevan turha toivoa. Hän klikkasi pelin tauolle ja vaihtoi toiseen näppäimistöön. Avasi sipulikuvakkeella merkityn palvelimen ja klikkaili tottuneesti johonkin monista myyntisaiteista.

”No katotaas... mä en oo itte näitä vetäny, mutta... täällä on helvetisti mahdollisuuksia... ensin pitää löytää sopiva tuote ja sit tsiikailla snadisti, miten myyjää on arvioitu. Näissä osassa lukee, ettei ole lain mukaan huume, mutta siihen ei aina kannata luottaa.”

Yleensä nuorukaisen jokaista sanaa sai nyhtää erikseen, nyt puhe tulvi.

”Tossa lukee KKP. Se vois olla.”

”Sä puhut ku lääkäri. Mikä KKP, ei olla kuultukaa sellaisesta.”

”No se on virallinen koodi kielletystä psykoaktiivisesta aineesta... toimii niinku pitää, mutta sitä ei oo vielä ehditty lisätä virallisesti lakiin huumeeksi. Ostajat kehuu, että workkii ja myyjä on rankattu luotettavaksi. Otanko tätä?” nuorukainen kysyi päästäkseen häiritsijöistä mahdollisimman nopeasti eroon.

”Se käy. Ota sen verran, mitä noilla saa.”

”Venaas, mä lasken... maksan tän mun bitkointililtä... toi summa vastaa suunnilleen kahta hunttia euroina. Mihin osoitteeseen?”

”Häh, mä luulin, et ne tulee tänne sulle.”

”No ei vitussa tule. Jollekin teistä. Mikä osoite laitetaan?”

”Meille ne ei ainakaan voi tulla”, tilannetta aiemmin hiljaa seurannut mopopoika hätäili.

”Eiku teille just. Sun mutsi ja faija on aina duunissa, meillä ja Makella ne makaa päivät himassa.”

”No sitten laitetaan se sun osoite... Ala luetella”, ostokonsultiksi tahtomattaan joutunut datafriikki totesi antamatta valitusmahdollisuutta.

Nuorukainen katsoi hiljaisia mopopoikia ja oli selvästi sanomassa jotakin, mutta nielaisi ajatuksensa. Pojan osoitteen ja nimen saatuaan välimies suoritti tilauksen loppuun.

”Voitte laittaa mulle Signalissa viestin, kun kama on tullut ja kertoa miten se futaa. Laitan tuonne sivuille palautetta... jos jaksan.”

I OSA

**IKUINEN
VAPPU**

BILEHILEET

Juhlat espoolaisessa edustustalossa olivat kestäneet koko viikonlopun. Mukana oli ollut sekä perinteisessä mielessä taloudellisesti menestyneitä että niitä, joille peritty omaisuus tai kaunis ulkonäkö eivät olleet syntymälahjoja.

Jukka Seppola väisteli lattialle väsähtäneitä. Merelle antavien, seinän kokoisten ikkunoiden läpi paistava aurinko pakotti siristelemään silmiä ja nostamaan käden varjoksi. Päivä oli jo puolessa. Aamupäivälle sovitut tapaamiset oli menetetty, ja Seppola tiesi saavansa yhtiökumppaniveljeltään koko laidallisen haukkuja. Asiakkailta lisää. Hyvät selitykset olivat taas tarpeen, mutta ennen niitä oli löydettävä vessa. Haahuiltava hatarien muistikuvien varassa vähät tavaransa kasaan.

”Ihan oikeesti, mä vedin uuden lakan vanhojen päälle ja kato... kato, tuli tosi magee”, tiukkaan hopeakimalteiseen mekkoon pukeutunut nainen sopersi. Hän tuijotti kynsiään näkemättä tai ymmärtämättä mitään muuta. Kasvoja koristanut vahva meikki oli juhlistu laajoiksi tahroiksi poskille. Naistenlehdistä tutun kampaajan hyvällä tuntipalkalla kasamalle kampaukselle oli käynyt samoin. Jäykäksi lakatut hiusuortuvat hapsottivat vapautta havitellen.

Nainen rötkötti puoli-istuvassa asennossa designsohvan nurkassa. Vasen jalka sohvalla, oikea lattialla. Niiden välissä innokkaasti käsiään käyttävä mies, jonka huomio oli täysin kohdistunut naisen jalkoväliin. Silti mies vastaili naisen puheeseen näennäisen innostuneesti kuin olisi pelännyt taian katoavan hiljaisen hetken koittaessa. Mies tunnettiin juorulehden toimittajana, jonka seuraan kaikki tyrkyt tunkivat, varsinkin julkisuutta tavoitellessaan. Ne harvat, jotka onnistuivat nousemaan massasta, kokivat tyypin nopeasti riesaksi, jota oli kuitenkin pakko sietää näkyvyyden vaatimissa rajoissa. Itse itsensä olemattomalle jalustalle nostanut mies oli kuin haaska kärkevä korppi.

Sohvan toisessa nurkassa nukkui tiukassa sikiöasennossa nuori nainen, joka vapisi kauttaaltaan. Vaatteet olivat kuoriutuneet ja kadonneet jonnekin. Sohvapöytää koristivat tyhjät ja puolityhjät skumppalasin ja juomaläikät. Useita luottokortteja lojui unohdetun oloisina valkoisesta jauheesta jääneiden rippeiden seassa. Jostain pilkisti Syndikaatin käyntikortti. Ehkä jengitunnuksellisella lapulla oli pyritty nostamaan statusta. Luomaan kuva vaaralle ja salaperäisyydelle uskotusta.

Espoolaisen arvoalueen talo oli toiminut juhlien näyttämönä koko viikonlopun. Vastaavia viikonloppuja oli viime vuosien aikana ollut usein. Talon omistava pohatta esiintyi tajaan television ajankohtaisohjelmissä, eikä katsojakunta hänet nähdessään varmasti ajatellut miehen vapaa-ajan vieton kuluvaan päihdehuuruissa merkeissä. Viikonloppujen aikana väkeä tuli ja meni. Monet kiersivät useissa samaan aikaan järjestetyissä tai spontaanisti syntyneissä bileissä pääkaupunkiseudulla. Ollakseen jotain piti tulla nähdyksi. Varmistaa, että muut juorulehtien palstoilta, somesta ja tosi-tv:stä mediapersooniksi ja somevaikuttajiksi pätevoityneet näkivät.

Poskisuudelmät vaihdettiin ja muotiluomuksilla pönkitettiin kuvaa menestyksestä. Tutustuttiin muihin saman elämäntyylin ja menestyksen jakaviin – kaikki piti tuntea ja kaikkien piti tuntea muut. Esilläolo oli elämän mittari ja takasi muiden kateuden, joka toimi suosion ehtymättömänä polttoaineena. Kaikki oli vain niin ihanaa.

Monilla viikonloput venähtivät keskiviikosta keskiviikkoon. Vauhdin kiihtyessä osa porukasta katosi, mutta uusia ilmestyi aina tilalle, eikä kenenkään perään haikailtu. Julkisuuden valokeilasta putoaminen oli pahempaa kuin kuolema.

Seppola oli saanut elämässään kaiken suhteellisen helposti. Hän oli luonnostaan tarpeeksi fiksu selvittääkseen peruskoulun ja lukion kirjoja juuri avaamatta. Todistuksen keskiarvo oli ollut aina luokan kärkipäätä. Edelle olivat kiilanneet vain ne muutamat, joiden varsinaisena intohimona koulussa pärjääminen oli ollut. Heitä Seppola oli ihailnut muttei löytänyt itsestään samaa pitkäjännitteisyyttä. Urheilu ja kavereiden kanssa hengailu olivat aina vieneet voiton ajankäytössä.

Seppolan todelliset lahjat olivat tulleet esiin juuri sosiaalisissa tilanteissa. Hän oli aina kaveriporukan positiivinen keskipiste. Hän oli tsemppari ja hauskuuttaja, jonka seuraan muut tahtomattaankin halusivat. Hyvä koulumenestys vain lisäsi luontaista kunnioitusta, ja verbaalisesti lahjakkaana hän myös osasi halutessaan manipuloida muiden mielipiteet puolelleen.

Lukion viimeisenä vuonna Seppola oli ensimmäisen kerran pysähtynyt miettimään tulevaisuuttaan. Isoveljen esimerkki kannusti, ja hän päätti hakea kirjoitusten jälkeen oikeustieteelliseen. Samaan aikaan heitettiin ilmoille ensimmäiset haaveet yhteisestä lakiasiaintoimistosta, josta nyt vajaan kymmenen vuotta myöhemmin oli tullut totta. Sovintojuristit Oy oli iskenyt nopeasti markkinarakoon. Se hoiti pääasiassa perintö- ja avioeroriitoja. Seppolan veljen sanoin asiakkaita riittäisi niin kauan, kun yksikin pariskunta päätyisi riitaisaan eroon tai ihmisiä kuoli. Tunnetusti niin pientä pesää tai perintöä ei vielä kukaan ollut jättänyt, ettei siitä saisi sukulaisten kesken riitaa syntymään. Vaikutti siltä, että usein asiakkaiden oli helpompaa maksaa juristille kuin jättää mitään riidan vastapuolen hyödyksi – ja samalla itselleen. Tunteet ajoivat terveen harkintakyvyn ohi.

Asiakasvirran varmistamiseksi Sovintojuristit Oy oli pannostanut nettimainontaan. Googlen maksut olivat törkeän kalliita, mutta yhtiön nimi nousi perintö- tai avioeroasioita hakevien vastauskentässä ensimmäisten joukkoon. Näkyvyys sai toimiston vaikuttamaan kokoaan suuremmalta, eivätkä asiakkaat vihavimmoissaan juuri referenssejä tai kokemuksen pituutta kyselleet. Yhtiöllä meni taloudellisesti hyvin, ja tuloksen myötä sillä oli ollut varaa vuokrata toimitilat Bulevardilta Helsingin keskustasta jo toisen tilikautensa päätteeksi.

Jukka ja Antti Seppola olivat asettaneet henkilökohtaiseksi tavoitteekseen kahdenkymmenen työtunnin laskuttamisen työpäivää kohden. Käytännössä siihen pääsi asettamalla minimiveloitukseksi tunnin laskuttamisen lyhyistäkin yhteydenotoista. Antti saavutti tavoitteen venyttämällä työaikansa kymmeneen tai kahteentoista tuntiin ja pitämällä päivän mittaan tarkkaa kirjaa vastaanottamistaan puheluista. Pikkuveljen

laskutus sen sijaan laahasi. Hänen puhelimensa ei pirissyt tarpeeksi, eikä hän aina edes jaksanut siihen vastata.

Antin kehitysidea oli ollut, että veli kohentaa ruotsin taitojaan työskentelemällä kolmen kuukauden jakson tukholmalaisen lakitoimiston avustavana juristina. Ruotsi sinällään oli heillä molemmilla hyvin hallinnassa, koska se oli heidän äitinsä äidinkieli. Kouluopinnot molemmat olivat käyneet suomenkielisessä koulussa, mutta äidin kanssa puhekieli oli aina ruotsi. Antti oli viettänyt valmistuttuaan vuoden Tukholmassa ja piti tärkeänä, että toimisto pystyisi tuottamaan vakuuttavaa lakipalvelua myös toisella kotimaisella.

Seppolan kesä Tukholmassa oli ollut ikimuistoinen. Töissä oli ollut pääosin tylsää, mutta juhlia naapurimaan kollegat osasivat. Erilaisia kissanristiäisiä vietettiin toimiston sisäisesti lähes viikoittain. Rahaa niiden järjestämiseen oli tuntunut olevan rajattomasti, eikä tarjoiluissa kitsasteltu. Suuressa maailmassa oli myös sen mukaiset metkut. Alkoholialaa käytettiin sivistyneen maltillisesti, mutta kokaiini kuului tiiviisti juhlatunnelman nostattamiseen. Sen käyttöä ei edes salailtu, ja Seppolankin annettiin ymmärtää, että kestääkseen alan paineet tai ollakseen neuvotteluissa vahvin, seurassa hauskin, juristina paras ja seksissä pystyvin hänen oli hyvä oppia hyödyntämään jauheen taikavoima. Menestyksen tuli näkyä, myös juhliessa.

Ehkä kielitaitokin karttui, mutta sitä varmemmin matkaevääksi kotiin kulkivat näyttävä julkikuva ja kokaiinin käytön hurma. Osakasveljesten ensimmäinen todellinen riita oli kehkeytynyt Seppolan viihdekäytön selvittyä isoveljelle. Tuolloin oli sovittu, ettei yhtiön mainetta vaarannettaisi millään laittomalla. Seppolan puolelta sopimuksen noudattaminen oli kuitenkin jäänyt vain lupauksen asteelle.

Suomessa aineen hankinta johti seurapiireihin raharikaiden ja heidän ympärillään parveilevien turhien julkkisten kanssa. Porukkaan, missä kellolla tai kalenterilla ei ollut läheskään yhtä orjuuttavaa mahtia kuin lakiasiaintuimistossa. Siksi työasiat ja vapaa-aika olivat jatkuvasti hippasilla.

Löydettyään kännykkänsä Seppola vilkaisi sen näyttöä. Kahdeksasta saapuneesta puhelusta viisi oli tullut veljeltä,

kolme asiakkailta. Samassa veli soitti kuudetta kertaa. Seppola rykäisi ja yritti saada ääneensä pirteyttä ja ryhtiä.

”No moi, mitä äijä? Olin just soittamassa...”

”Missä hitossa sä lorvit”, Antti aloitti suostumatta kuuntelemaan selityksiä. ”Sun asiakkaat soittelee tänne, kun et ole ilmestynyt sovittuihin tapaamisiin eikä sua saa kiinni edes puhelimella.”

”No joo, kato...”

”Älä edes yritä! Hilaa itsesi tänne asap niin näen onko sinusta edes menemään ihmisten ilmoille”, Antti sanoi ja katkaisi yhteyden pikaisesti kuin vetääkseen happea ja kerätäkseen voimia uuteen läksytykseen, tai niin veljestä ainakin tuntui.

KEKÄLEENPOTKIJA

Vakuutustutkija Kari Hujanen nojasi lapioon ja antoi katseen-
sa kiertää laajalla rauniokasalla. Vielä viikkoa aiemmin pai-
kalla oli seisonut seurojentalo, joka valmistuessaan, lähes sata
vuotta aiemmin, oli ollut osoitus talkooväen voimasta. Silloin
luoja ei laiskoja elättänyt ja talo puskettiin pystyyn päivä-
töiden päälle. Omin käsin ja omasta niukasta taloudesta puris-
tetuin varoin. Elettiin aikaa, jolloin kenelläkään ei ollut varaa
ideologiseen työttömyyteen. Leivän perässä juokseminen piti
ihmiset kiinni perusasioissa, ja joukosta tippuminen tiesi var-
maa reissua mielisairaalaan tai pakkotyölaitokseen.

Kuinkahan monta avioliittoa täällä on saanut alkunsa, Hu-
janen mietti ja pyyhkäisi hikistä otsaansa työhanskan selkä-
mykseen. Hän oli raivannut palojätteet luonnonkivistä muura-
tun perustuksen edestä koko pääoven puoleiselta seinustalta.
Syvälle hiiltyneistä hirsistä ja kuumuudessa mutkille väänty-
neistä kattopelleistä oli hetkessä kohonnut vaikuttavan kokoi-
nen kasa. Hujanen oli kaivanut perustuksen kupeeseen useita
syviä kuoppia, merkinnyt niiden paikat pohjapiirustukseen ja
kuvannut löydöksensä. Tai paremminkin sen, ettei ollut löytä-
nyt etsimäänsä.

Palonsyöntutkintaa varten varattu puolentoista litran ki-
vennäisvesipullo oli tyhjentynyt. Aurinko helotti kuumasti, ja
nestehukan riski konkretisoituisi hetkenä minä hyvänsä. Silti
erilainen tehtävä Hujaselle tavallisesti kuuluvien autojuttujen
ohessa piristi ja tuntui lähes lomalta. Hän kaivoi kännykän
taskustaan ja valitsi tuoreimpana soitettujen listalta paikalli-
sen poliisin. Linja avautui parin tuuttauksen jälkeen.

”No kerro”, selvästi kiireinen virkamies murahti.

”Ei täällä mitään salaojituksia ole. Ei uusia, eikä vanhoja.
Hulevedetkin on ohjattu perinteiseen malliin betonikouruja
pitkin kauemmaksi pihalle”, Hujanen kertasi havaintonsa no-
peasti kuin peläten hänelle varatun ajan loppuvan.

”Entäs vesijohdot ja viemäri? Onko niitä uusittu?”

”Niin pitkälle en ole ehtinyt, enkä käsipelissä edes yritä. Otan tänne meidän laskuun kaivinkoneen, mutta olisi suotavaa, että teidän tekniikasta joku tulisi todentamaan löydökset ja tehdyt työt. Tiedätkö yhtään niiden kiireistä?”

”Kaipa niillä riittää juoksua siinä missä meillä muillakin. Selvitän, koska joutavat”, virkamies korosti vastaustaan pitkällä huokaisulla.

”No anyway ja joka tapauksessa, yritän löytää jonkun urakoitsijan heti huomiseksi. Onko omistaja avautunut kuulusteluissa?”

”Kertoi, ettei ole ennen yöpynyt talollaan. Taisi viimeisimmässä kuulustelussa kertoa jo kolmannen eri syyn miksi nyt, usean vuoden omistuksen jälkeen, koki yllättävän tarpeen nukkua siellä. Ensin oli kuulemma ollut riitaa vaimon kanssa, sitten kotona kesken ollut vesivahingon korjaus oli käynyt sietämättömäksi. Viimeinen versio oli, että joku epämääräinen taho olisi ollut uhkana. Se tuli varmaan mieleen, kun pelastuslaitos oli todennut paikalle tullessaan vain ulkoseinän vuorilaudoituksen olevan tulella.”

”Entä ne bensalle dunkkaavat vaatteet?” Hujanen kysyi.

”Niidenkin osalta tarina vaihtui. Muisti yllättäen lorauttaneensa bensaa housuilleen moottorisahaa tankatessaan.”

”Niinpä tietysti. Kai ukko sentään vangitaan?” Hujanen paremminkin toivoi kuin kysyi. Kokemuksensa perusteella hän riemuitsi jokaisesta hetkestä, jonka poliisi ehti käyttää hänen tapaukseensa alati kasvavan jutturuuhkan keskellä. Poliisin tutkintaresurssit olivat vuosien kuluessa kadonneet jonkin. Varsinainen tutkinta oli muuttunut tutkinnan rajaamis päätösten rustaamiseksi. Usein niissäkin jutuissa, joissa tekijä oli tiedossa.

”Älä luule. Ei edes esitetä. Otan ukon vielä pulpettiin ja tinkaen uudestaan, mitä remonteja ja koska taloon on tehty – vai muistaako nyt, ettei niitä tehtykään. Aiemman kuulustelun mukaan koko rakennus oli ehditty viime vuosina uudistaa.”

”No hyvä tuokin. Anyway, minä hoidan nämä paikkatutkimukset loppuun tällä reissulla. Tarkastan sitten paikalliselta

rakennusvirastolta, onko kohteeseen haettu jossakin vaiheessa uusia lupia tai onko sieltä mahdollisesti annettu korjausmääräyksiä. Käyn vielä myöhemmin jututtamassa omistajan ja toimitan sinulle siitä puhutuksesta raportin. Voi olla, että muistaa asioita eri tavalla vakuutusyhtiölle kuin teille siellä kamarilla.”

Viimeinen vedätys.

Rikollisjärjestö Syndikaatin presidentti Viitala ehdottaa lakimies Jukka Seppolalle yhteistyötä riita-asiapetoksissa. Houkuttimena toimii kokaiini, johon Seppola on Helsingin pintaliitoväen juhlissa ihastunut.

Pian Seppolan junailemat riita-asiat herättävät vakuutusyhtiö Elämänsuojan tutkijoiden ja poliisin mielenkiinnon.

Viitala ottaa siivun Seppolan bisneksistä ja käärii myös Syndikaatin humerahoja omaan taskuunsa. Presidentti rakentaa omaa rahakasta exit-strategiaansa, kunnes kohtalo puuttuu peliin.

KUOLINPESÄ on kolmas itsenäinen osa ylistetyssä tosielämän rikosromaanien Syndikaatti-sarjassa.

